

VI. Víkendové setkání LOKET nad Ohří * 18. – 20. září 2015

Tento Kurýr je celý o víkendovém setkání v Lokti. Děkuji všem, kteří usedli, napsali pár řádků a podělili se tak s ostatními o své osobní postřehy a dojmy. Věřím, že tím potěší všechny, nejen ty, kteří se zúčastnit nemohli, ale i ty, kteří na setkání byli.

Miriám Křivková

LOKET nad Ohří

A je zde další víkendové setkání, moje stále přítomná „kamarádka myasthenie“ mi nedovolila zúčastnit se všech doposud pořádaných, ale několik už jsme jich s manželem absolvovali. Letošní setkání je v Lokti nad Ohří. My jsme ze Žatce, takže to máme kousek. Moc jsme se těšili – a to se nemá. Pár dní předem mě píchla na zahradě vos, otekla mi celá ruka a já nakonec odjela na setkání s antibiotiky.

V pátek odpoledne jsme přijeli do Lokte a s námi i většina účastníků setkání. Ubytovali jsme se v hotelu Florián – hotel i pokoj jsou perfektní. Večer jsme se všichni sešli v hotelové restauraci na večeři a po ní, jako obvykle, nastala volná zábava. Věřte nebo ne, ale mezi „mygráky“ je vždy o čem povídat. Docela mě mrzelo, že jsem byla strašně unavená – asi i s těch antibiotik – a musela si jít brzy lehnout. Ale chtěla jsem být fit na další den plný plánů.

V sobotu po snídani byla beseda s MUDr. Miroslavem Ambrožem, praktickým lékařem a také myasthenikem. Otázek a odpovědí bylo mnoho a myslím si, že byly každému přínosem. Já mám myasthenii 12 let a dozvěděla jsem se hodně praktických věcí z běžného života, které

LOKET - městečko jako dlaň

mě vůbec v souvislosti s nemocí nenapadly. Za besedu moc děkuji! Poté jsme šli všichni do místní městské knihovny, kde je umístěna Expozice umělecké knižní vazby. Na malém prostoru tam mají opravdu hodně zajímavých knih a exponátů. Následoval oběd v restauraci Atmosféra a pro mě výborný kulinářský zážitek – nikdy jsem nejedla divočinu a můžu za sebe říct, že špíz byl vynikající. Dobrý oběd si zasloužil i krátký polední odpočinek na pokoji. Pak jsme se všichni sešli na prohlídku Hradu Loket. Vyprávění o historii hradu nám podala průvodkyně v obřadní síni, následovala krátká společná prohlídka. Poté byla samostatná prohlídka vězení, výstavy porcelánu, loketského meteoritu a nakonec 26 metrů vysoké hradní věže. Nevím jestli po schodech vystoupal každý, ale mě se to s velkým úsilím povedlo. Výhled z věže na nádherné město stál za to. Město jsme si také „prošmajdali“ každý sám. Myslím si, že k dobrému programu víkendového setkání bylo objednáno i krásné počasí.

Společnou večeří měl být raut a opět překvapení – minipivovárek a rožněné selátko. Nechyběl samozřejmě ani obvyklý dort. Dobré jídlo, pití a zábava do pozdních večerních hodin.

V neděli ráno po snídani jsme se rozloučili. Někteří z účastníků setkání jeli společně ještě na návštěvu a prohlídku Karlových Varů. My máme Vary celkem blízko a už jsme tam byli několikrát. Tak jsme se rozloučili se všemi a jeli domů.

Doufám, že i ostatní dojeli domů dobře, a že se jim víkendové setkání líbilo stejně jako nám.

Eva Horecká

společná fotografie nesmí chybět

Poprvé na setkání

Plním slib a píši pár vět k setkání v Lokti. Sama pro sebe jsem ho nazvala „setkáním s realitou“. Myastenie mi byla diagnostikována na jaře 2014, v červenci jsem podstoupila thymektomii a na kontrole po roce od operace se mě MUDr. Piřha zeptal, jestli už hraji tenis.

Můj stav se od operace příliš nezlepšil, před měsícem přišly na řadu kortikoidy, bylo mi doporučeno uvažovat o důchodu a já jsem i díky setkání s dalšími pacienty v Lokti pochopila, že můj návrat do normálního života bude delší a náročnější, než jsem doufala.

Vlastní setkání bylo perfektní. Městečko Loket mě naprosto okouzlo, jeho upravené uličky a úžasná kulisa hradu ho řadí k nejhezčím místům, která jsem v naší zemi navštívila. Uby-

tování bylo luxusní, jídlo výborné a zajímavý byl i „kulturní program“, výstava umělecké knižní vazby i návštěva hradu. Všichni účastníci, se kterými jsem měla možnost se více seznámit, byli velmi milí a otevřeně se se mnou podělili o své zkušenosti s myastenií, což pro mě bylo to nejdůležitější.

Všichni jsme se shodli na tom, že výhodou, ale i úskalím naší choroby je to, že podle lidí v okolí všichni „dobře vypadáme“, a proto jen naši nejbližší chápou naše problémy a mnozí nás považují dokonce za simulanty. Názornou ukázkou tohoto problému byla i rozepře s průvodkyní na hradě, která nechápala náš požadavek na individuální prohlídku, protože „potřebujeme jít pomaleji“. „Vždyť vypadáte zdravě“ ko-

mentoval celou situaci nezasvěcený turista.

Poslední kontrola v myastenickém dispenzáři i setkání v Lokti mě přinutilo k tomu, že budu opravdu muset zásadně přehodnotit své životní priority a přeorganizovat své zaměstnání, protože myastenie se mnou asi bohužel bude bydlet „dlouhodobě“. Budu muset aspoň prozatím zapomenout na tenis, cyklistiku či horské túry.

Ale díky setkání se „zasloužilými“ myasteniky jsem zjistila, že i tak mě ještě v životě může potkat řada pozitivních věcí, na které bych ve svém dosavadním zdravém životě ani neměla čas.

Děkuji moc všem organizátorům a těším se na naše další setkání.

Pavína Flösslová

* * * * *

Jenže my jsme členy „MYGRA“

Skončilo léto, děti jsou zpět ve škole a teplé dny se vytrácejí, tak člověk uvažuje, teď přijdou dušičky pak vánoce a nekonečně studené počasí až do dubna ne-li déle, žádná příjemná vyhlídka, jenže

..... jenže my jsme členy Mygra-cz, tak nás čeká víkendové setkání, v duchu uvažuji no jen aby bylo teplo a raději přibaluji další svetr. Vyjždíme v pátek v jednu – čeká nás 343 km a mapy na seznamu píší 4.20 hod, no nevím, abychom to stihly, ještě nikdy jsem tolik kilometrů najednou neřídila sama. V této části naší země jsem ještě nikdy nebyla. Dorazili jsme právě k večeři, potkáváme známé z předchozích setkání a máme radost, že jsme šťastně dojeli.

Sobotní ráno nás vítá fascinujícím výhledem z hotelového pokoje a okolní kopce se topí v mlze, po snídani se ukázalo slunce a ozářilo nádherné až pohádkové městečko Loket a náš program začíná. Nějak mám pocit, že čas spěchá víc než jindy a přes výstavu knižní vazby, prohlídku městečka, báječný oběd, prohlídku hradu s výsta-

Loketský meteorit

vou porcelánu a jinými lákadly jsme dospěly k večernímu rautu. Netřeba říkat, že vše bylo skvěle naplánováno rozvrženo a že organizátoři pamatovali i na případné zdravotní komplikace zúčastněných. Večerní raut uvedla majitelka místního rodinného pivovaru, její výklad o Lokti jako měste o jejich rodinném pivovaru, slovanské peci v níž nám připravili se a sbírce lázeňských kalíšků mne nadchl, z povídání bylo cítit, že svoji práci dělá s láskou a srdcem. Jako malé děti přihlížíme vydáváním selete z pece a žasneme a to je jen začátek, to co se nám

ocitlo na talíři dostalo i mne a to si troufnu říct že jsem vcelku dobrá kuchařka. Večer plyne v příjemné atmosféře a povídání s přáteli až do noci.

I v neděli ráno k nám zůstalo počasí vlídné a my se loučíme s přáteli a už se těšíme na příští setkání. Obohaceni o nádherný zážitek se rozjíždíme do svých domovů a mně utkvívají v hlavě krásné obrázky města, hradu a okolní přírody a již po stotisíc se mi vybavují slova mého dědy: „Dívej se, to co uvidíš ti nikdo nevezme“, tak jedeme domů a jsem díky „Mygře“ zas o něco bohatší.

Lenka Šírová

hrad Loket v netradičním pohledu

A opět jsme se setkali

..... ano, členové MYGRA-CZ se zase po roce setkali. Když se v jarním termínu setkání neuskutečnilo, všichni jsme se těšili na slíbené podzimní setkání, které nezklamalo. Naopak, uskutečnilo se především díky obětavé Heleně Brůhové, v nádherném místě.

Příznám se, že když jsem obdržela zprávu o místě setkání, má první reakce byla taková, že se kvůli vzdálenosti v žádném případě nezúčastním, ale dnes po vydařeném, přátelském setkání ani na minutku nelituji, naopak si myslím, že nejen já, ale všichni z nás, kteří se téměř pravidelně vídáme, jsme se cítili skvěle – „mezi svými“. Bylo o nás dobře postaráno nejenom výběrem téměř pohádkového místa, ale i pěkným ubytováním a pestrým programem.

Sobotní dopoledne začalo velmi hodnotnou, přínosnou přednáškou Dr. Ambrože – byla tak příjemná a srozumitelná, že bych dokázala naslouchat celé hodiny. Ale ty jsme neměli, už nás šekala zajímavá návštěva muzea s výstavou umělecké knižní vazby knih, pak slavnostní oběd a odpoledne prohlídka hradu, který se tyčil nad řekou Ohří obepínající městečko Loket.

I počasí nám bylo nakloněno, sluneční paprsky prozářily i naše duše. Večer skvělá, družná zábava, s výbornou večeří – pečeným selátkem a krásným a moc dobrým dortem. V takovém prostředí by se povídalo dlouho do noci, ale v neděli ráno už některé z nás, bohužel, čekalo brzké rozloučení.

Za všechno moc DĚKUJEME, bez vás bychom něco tak krásného nezažili!

* * * * *

Zdena Bludská

Z mého deníku aneb víkend s „Mygrou“

Od pátku 18. do neděle 20. září 2015 jsem vyjel se spolkem MYGRA-CZ neboli s myasteniky na víkendové setkání do Lokte u Karlových Varů.

Start byl v pátek o 15. hodině na autobusovém nádraží Praha - Florenc busem Dopravního podniku Karlovy Vary směr Karlovy Vary. Měl jsem vybranou trasu podle vyhledávače a podle tohoto itineráře jsem vystoupil na stanici Karlovy Vary – tržnice. Při pohledu na prostorné nástupiště se spoustou číselných cedulí jsem se raději zeptal mladé ženy odkud jede autobus na Loket. Odpověď byla jednoduchá: „Nevím“ – nejdříve v ruštině a pak v angličtině. Nezbylo než se poohlédnout po jiném informátorovi. Do oka mi padla žena jiná, starší s nákupními taškami a tak jsem zopakoval otázku. Položila tašky a spráskla ruce: „Kdepak odtud! To musíte na dolní nádraží nebo jinam!“ Můj okamžitý stav lze popsat nádherným českým slovem – zkoprněl jsem. Vůbec jsem netušil, kde je Dolní nádraží. A tak jsem vyrazil ke kováři – šel jsem se zeptat řidiče autobusu, který právě vedl diskusi s jinou dámou středního věku. „Odtud se na Loket nejedí. Pojeďte se mnou na dolní nádraží a tam odtud

by něco mohlo jet“, řekl s přehledem a šel vykládat zavazadla. Namítl jsem do jeho vzdalujících se zad, že mi to takhle ukázal vyhledávač. „Vyhledavače někdy ukazují blbosti“, konstatovala žena od řidiče. „Ale koukneme se“, dokončila a vytáhla malý jízdni řád, zkušeným hmatem, jako když kouzelník eskamotér míchá karty, v něm zalistovala a pak udiveně zvedla obočí. „Máte pravdu. Dneska odtud jede na Loket jediný autobus. Táhle z 23. V půl šestý, to máte za deset minut“. Ulevilo se mi.

Autobus za deset minut opravdu jel, na konečné v Lokti jsem byl tři minuty před šestou a když zvon na věži kostela odbíjel šestou, byl jsem už na druhé straně mostu u pivovaru Svatý Florián a rozhodoval se do kteréhože hotelu mám jít neboť v zorném poli jsem měl hotely tři.

Doba mobilů má tu výhodu, že můžete kdykoli a odkudkoli zavolat pro informaci. Ne však komukoli. Já zavolał předsedkyni neboť předsedkyně by měla všechno vědět a také protože jsem na nikoho jiného spojení neměl. Ukázalo se že hotely Svatý Florián a Císař Ferdinand patří jedné majitelce a je jedno kam bych vlezl, poslali by mě vždycky za

„našimi“. Suma sumárum – začátek společné večeře jsem zmeškal o tři minuty, ještě nebyla na stole.

SOBOTA - den druhý

„Bude večer diskotéka“, vyhrožoval v pátek kolega Crha a někteří se obávali, zda nebude moc hlasitá. Žádný rámus se nekonal. Celou noc šuměla jen řeka a šramotily kozy na svazích ku hradu. Svahy jsou totiž oplocené a pasou se na nich krásné černé kamerunské kozy. I když mi spíše připadalo, že stojí u plotu a loudí pamlsky. Koza je prostě koza. Chytrá a zmlsaná. Podle čínského horoskopu jsem také koza. Chytrý si připadám, zmlsaný jsem určitě. Ačkoli nyní, „díky“ mystenii mlám jen to, co ukoušu. A ještě k té chytrosti. Jako dítě jsem měl zánět mozkových blan. Ten údajně zanechává stopy na inteligenci. Občas si tak pohrávám s myšlenkou, zda bych bez té encefalidity v mládí byl dneska chytřejší. Ale změny mohou být i opačné. Možná bych byl dneska hloupější. Díky Bohu, že je to tak, jak to je. Už jsem si na to za ta léta zvykl.

Snídaně byla bohatá a rozmanitá, jak to u hotelových švédskostolových snídaní bývá. Ukousali jsme s mojí Myou (říkám tak zdobně své dlouholeté souputnici Myatsenii Gravis,

kteřá mě doprovází na každém kroku) co jsme ukousali a začala přednáška doktora Ambrože. Pan doktor je doktor medicíny, praktik a myastenik. Tedy člověk z první linie dalo by se říci vojenským žargonem. Nekouká na myasteniky z břehu, ale plave s nimi v jedné řece. A také dokáže některé odborné věci zestručnit.

Pak bylo v programu muzeum knižní vazby na místní radnici. Knížky malé i velké, spousta nástrojů a strojů pro knihvazače, knihy z výstav, která se nedávají do knihoven, ale jsou to umělecká díla, některá skoro tak velká jako samotná domácí knihovna.

Knížka tak malá, že by se i v dlani ztratila.

Mezitím venku vysvitlo sluníčko, občas ještě fouknul studený vítr a tak jsme se přesunuli do restaurace na náměstí. A opět začala s Myou soutěž v kousání. Výbornou knedlíčkovou polévku jsme zmákli na první pokus. „Maso nedáš!“ přesvědčovala mě Mya. Byl to špíz a zpracovával jsem ho se střídavým úspěchem. Občas i za pomoci rukou. Několikrát se mi v minulosti stalo, že mi chtěl číšník odnést jídlo, protože jsem vypadal jako bych už dojedl a neuměl položit správně příbor. Ale já jen odpočíval. Stejně tak tomu bylo i tentokrát. Výsledek: talíř jsem ubránil!

Po obědě a po odpočinku – trochu jsem ho zanedbal, tedy spíše prokecal,

se šlo na hrad. Prohlídka začala nedorozuměním. Abychom se nemuseli „štvát“ s normální výpravou, objednali naši vedoucí prohlídku extra. Průvodkyně o ničem takovém nevěděla. Chvilka diskusí a odchod k vedoucí. Vrátily se dvě průvodkyně - jedna pouze pro nás. Nutno dodat, že jsme se setkali jako obvykle s nepochopením neb - řečeno slovy Dr. Piňhy - odpočatý myastenik vypadá jako simulant.

Hrad jsme prošlapali odshora dolů, někteří odpočatější si troufli i na věž s 96 schody. Na modré obloze se proháněly bílé beránky, sluníčko svítilo jako zamlada a na druhé straně řeky Ohře, v přírodním amfiteátru vyhrávaly kapely slavící místní vinobraní.

Večer na nás čekal pivovar Svatého Floriana a pečené prase. Pečou ho ve speciálních jamách - slovanských pecích, vyhřátých předem. Selátko se tam pak spustí a bez obracení se tři až čtyři hodiny peče. Ja, ja, křičeli nadšení Němci při vytahování selete a já si taky dal.

„Výlov“ slovanské pece.

Po dlouhém dni už to s kousáním bylo trochu na štíru, ale ochutnal jsem a mohu potvrdit, že to bylo prostě „mňam“. K tomu tmavá místní jedenáctka, ta se kousat nemusí.

Jako sladkou tečkou byl opět „my-

grační“ (nebo snad MYGRŮV?), dort. Ten se kousal lépe.

Ještě bych připomenul hlubokou studnu uprostřed šenku zakrytou silným sklem a nasvícenou dole u hladiny žárovkami. Nevím v jaké to bylo hloubce, ale všiml jsem si, že většina návštěvníků pro jistotu krycí sklo obešla. V místnosti s dlouhými stoly byly těž vitriny plné lázeňských pohárků z blízkých Karlových Varů. Sbírání je začal otec dnešní majitelky a ve sbírce jsou jen kusy do roku 1945. Mladší už prý nesbírají. Povídání bylo nejen o historii pivovaru a hotelů, ale i o městě a hradu.

Hradu i městu Loket jsem zamával

kolem deváté. Sluníčko opět vykukovalo navzdory předpovědím a my vyráželi na dálnici směr Praha. Někteří vytrvalci se jeli podívat a projít ještě do Karlových Varů, ale to už moje Mya odmítla.

Josef Kozák